

Landskap: *Småland* Upptecknat av: *Emil Jönsson*
Härad: *Lannavika* Adress: *Hamnsborg.*
Socken: *Hamnvada m. fl.* Berättat av: *Densamme*
Uppteckningsår: *1936* Född år *1861* i *Västby sn.*

Uppteckningen rör *Fisket i Lagan.*

Landskap: *Småland* Upptecknat av: *Emil Jönsson*
Härad: *Lunnerbo* Adress: *Hornsborg*
Socken: *Hamneda m. fl.* Berättat av: *densamme*
Uppteckningsår: *1936* Född år *1861* i *Väsby socken*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppteckningen rör *Om fiske, isynnerhet i Laga ån.*
Att fiske bedrivits i uråldriga tider i detta
av insjöar och åar tätprickade land, är ju
en tydlig sak, men som huvudnäring har
det nog varit endast ett fåtal av invånar-
ne som litat dertill. Som alla både sjöar
och åar, äro vid enskiftena utlagda som
allmänningar, till stor skada och evig källa
till trätor och processer, så har heller aldrig
 varit någon reda med fisket, utan vem som
 mest kunde "snyda" till sig, ansåg sig där
till ha rättighet. På det visst bedrevs ut-
rottningsfiske i långa tider, så nu talas om

hur fiskrika vattnen voro förr och hur stora fångster av fisk, de gamle kunde få i jämförelse med vad man nu kan få. Alla bönderna försöka ju att fiska någon gång, men det sker näst för ro skull och de lednar snart vid ett så lönlöst göra. Märkligt nog, så när äldre personer omtala, att fisket var förr så givande, så ha de aldrig själva gjort stora fångster, men hört talas om andra före deras tid, vilka fiskat så bra. Påledet måste det varit under första halvdelen av 1800 talet, då de gamle Gäddarna fingo så mycket fisk. Ett bland de näst betydande fiskevatten i flera av Sunnerbo synliga socknar, är ju Lagan, som över allt är uttagen som allmänning, dels till hela och dels till halva bredden, der den går ~

emellan 8 skiftes-lag, eller der den utgör sockengräns. Då blir det genast 8 enskifteslag, som ha rättighet att fiska i ån, men endast vid den sidan som gränsar vart skifteslag närmast. Och likadant med jagten. Det torde hända att då jordbruket för i tiden var mycket litet givande, att befolkningen mera beplåtade sig om fisket såsom en tillökning till den knappa jordbrukshosten, och att därför ännu berättas att de fiskade bättre då än nu. Man skulle egentligen kunna säga, att Laga ån i de delar den genomströmmar, är storm-moder till fiskebeståndet i alla de småsjöar, gölar och "håar", som stå i förbindelse med ån, genom utlopps-kanaler, ty de äro på samma gång inlopps-kanaler för fisken. Sedan nu

än sänkt så stiger vattenståndet ej så
mycket att fisken går ur än, såsom förr,
ut i småvattenen, men fisket i än är inskr
änkt till den smala djupa rännan som
uppmuddrats av Lydersenska kraftaktiebo-
laget. Nu kan det inte gerna sättas nät,
eller hämmor vid åslänten, ty den är förr.
Gamla personer vilja påstå, att lax skulle
ej finnas i Lagan och det skulle bero på,
att laxen icke kunde komma förbi vatten-
fallen vid Knäred och Karseforsen. Men
en gammal Ströms-näsbo förklarade lik-
väl att han sett en lax som vägde 10 a 12
kilo och fångad i Lagan. Ingen minns att
skiftesboarne någonsin haft några be-
stämmelser om fisket i de allmänne vatt-
nen. Vid kvarnfallen i Lagan, hade alltid

möllaren ålåkista, der vattnet rann igenom oppe ifrån och ut emellan spjelorna, som suto så tätt ihop att inte ålarna kunde komma igenom. En rik länsmän som Lette Holmberg hade ålåkista i tretti års tid, i Hjulsnäsafallet som tillhörde staten. Luckor voro vid fallet att stänga, så att endast en smal ränna fanns för åns lopp igenom ålåkistan. Många gånger då ån begynte översvämma åkrarne, telefonsade bönderna till länsmän Holmberg, att han borde draga luckorna vid Hjulsnäs, men han förbjöd dem att draga upp dem. Då gingo några bönder i snigg, när floden gick över flera hundra tunnland åkerjord, och drog upp damluckorna, och länsmannen gjorde ingen sak derav. Man förmånade sig deröver, men fick lösning.

en på gätan, då bönderna fingo köpa vat-
tenfallet och det skulle onuddas i än. Länsmannen
befanns inte ha den minsta rätt,
varken till älfiske, eller att dämna än
med luckor. Men borde gjort ersättnings-
skyldig för många översvämningar, men intet
åtal gjordes på honom, men staten affordrade
skadeersättning, ty en del bönder fingo ingen
gröda i flera år, men intet bekomms heller av
staten. Men tog emellertid länsmannen i alla
de tretti åren gratis. För 50 a 60 år sen, be-
trädades mycket att fiska med bloss, då man
passade på, att i ljusskenet, hugga fiskar med
ett vasst redskap försedt med hullingar att kvar-
hålla fisken medan den drogs upp. Detta
slags fiske som nu är förbjudet, att om natt-
en tog den som skulle fiska, en hop med

flächta tjärveds-stickor med sig i båten. En
i sänder av dessa sattes eld på och undan för
undan på-lades eller tändes nya, för att jämt
hålla belysningen "vid like". Antingen lades
de brinnande stickorna på ett något skålform-
igt järn, ankragt i fören på båten, eller sattes
tjärveds-stickorna i en klyka av järn som kläm-
de dem fast ut över vattnet. Många kallade
detta järnet för "ljustran" eller "ljus-sten". Van-
ligen brukades att vara två personer i båten,
ty den ene skulle hålla båten med årorna, att
han inte drev på land, medan den andre pass-
ade fyren och försökte hugga fisk med sitt vass-
a redskap. Detta redskap, som också kallar-
des "ljustra", var likt en tre- eller fyr-hornig
järngrep med spetsiga horn och dessutom
med vassa, till sidan vända hullingar,

en eller flera på vart horn. Detta
järn eller grep var fastsatt på ett trä-
skaft ungefär $2\frac{1}{2}$ aln i längd. Det var inte
länt att hugga efter små fiskar, ty ljuster-
järnet var 2 a 3 tum mellan vart hornet
så de små fiskarne skulle inte kunnat
bli kvar sittande deremellan. En ensam
man kunde ju också "ljustra" ensam i
låten, men då måste han låta båten dri-
va med strömmen vart den kunde.
Vid ljustringofiske kommo fiskarne fram
och stirrade på ljusskenet och man bruk-
ade ljusa så att man kunde se botten.
Därför höll man sig vid sidorna i ån, der
slänten av botten kunde upplysas av
blosset. Botten skulle också motsvara
stöten, så att ljusterjärnet kunde tränga

i köttet på fisken. Även rätt små fiskar kunde fastna mellan hornen vid en pyragaffliga ljustran, ty emellan dem var inga töjda hullingar som kvarhöllö bytet. Algaffel, Karka, Lax-ljuster, kunde också vara av avvikande konstruktioner, emot de vanliga. Skjutning av fisk med bössa och hagel har förekommit, men lyckas sällan. Sprängning med dynamit och förgiftning med vissa växter, har ej varit ovanligt, men Inarning av gäddor, ha många praktiserat med, såväl med mässingstråd, som "harp-härb-knarrar" (Tagel). Man hade en stark snöre-tråd, ett par meter lång, eller mer, efter omständigheter, fäst på en raft, och i ändan på snöret, en snara av ovanstående material, 15 eller 20 centimeter tvärmått

men framför snaran en halv meter. Flöt
en kork med en liten tråd med snack-krok
nedhängande. Korken var med en tråd fäst
i samma lina i vilken snaran var fäst. Hela
inrättningen skulle ej vara längre än att
fiskaren kunde se när fisken närmade
sig snack-kroken och då skulle fiskaren smy-
ga snaran om fisken och han då såg att
den kommit in midt på, så skulle han
med ett hastigt ryck dra åt snaran och
med detsamma kasta upp fisken på land.
Men vanligast var att endast ha snaran
utan något bete, och när gäddorna stå-
orörliga i solskenet, liksom sömniga, passa
på att smyga snaran om dem, sakta och
försigtigt, tills man tror att den kan hålla,
utan att slinta och med ett drag kasta upp

gäddan på land. Det kallas "att snärja sol-
gäddor". Man måste antingen stå på land
eller der som är grundt, i botten. Stillhet
och tystnad måste iakttagas härvid.
Detta fiske försiggår endast om sommaren
vid starkt kolsken. Fiskeredskapen har av
ålder varit av samma slag som ännu be-
gagnas. Båtar med flat botten. Tre bräder sex ab-
nar långa vid var sida, nitade utanpå kan-
ten på varandra och fästa framme i fören
på en ekplanka och i aktern med ett ett
par plankor till en gavel som utgör akter-
spegeln. Tidobräderna böjas ut och i öppning-
en nedpressas en botten som är böjd i
kanterna och hålles fast-spikning dels i sidor-
nas nedre kant, dels genom "knä" av starka
ske eller grankrokar. Således blir ingen

köl och intet roder på dessa båtar. Men
så kunna de flyta der som endast är åtta
tum vatten. Vidare begagnas allra mäst
Hämmor med nätarande. Vanliga stor-
leken är tre a fyra träringar eller gjorda
Den främste $1\frac{1}{2}$ alm, eller en meter i diam-
ter, de andre minskande till den siste, en-
dast en alm eller mindre (en halv meter).
Nätet mynnande i en strut till sist, som ock
så kallas "struten". Armarna är tre a fyra
meters längd och $1\frac{1}{8}$ alm (= $\frac{2}{3}$ meter) höga eller
lärda. Maskarna mindre i struten än
annorstädes. Ibland struten förstärkt med
träspolar, helst av en. Hämmorna placeras
om möjligt vid någon utfallsgrop, eller
tillopp från ån till "Härr", sällan der ån
är rak och fri. "Härr" är på sätt och vis

endast en del av själva Lagan, som blivit stopp av någon orsak, ändrat loppet, men står ändå i förbindelse med sin förra bädd genom något litet avlopp. Dessa s. k. "Häar" är mera fiskrika än själva moder-ån. Så många ringar som ryssjan eller Hämman har, så många ingångar blir det, med en i varje rings gavel. Hamarne förankras medels stötar i botten och en hämma sättes alltid på botten i ån. Men der som nu ån sänks, är endast den djupa rännen kvar, varföre inga sådana redskap kunna användas den mästa tiden. Krok, net-spö och glinder ha användts. Ålre med en 30 meter lång 5 millimeters lina, med vidfästade 30 centimeters kortare kroksnörs med 30 cent. avstånd emellan. Hela ålreven upplägges

i en destill avsedd låda med många såg-
hack i kanten, att lägga ett kroksnöre i hvert
hak, för att inte hamnas och trasslas i hofu.
Ändan i linan fästes i en stör eller liten
sten och en person levererar ut linan, medan
en annan rör, och till slut fästes ändan
på linan vid en stör eller flöte. Då krokas-
ne äro maskar påsatta görut. Men det går
nästan aldrig al på ål i Lagan, men då
lyckas det bättre i Häarna. Sländkrok
utsatt på spö i åkanten, praktiseras, men
med blint resultat. Utterbräde var det
aldrig någon här i trakterna hört omtalas,
för än några personer nyligen i Strömsnäs
gjorde goda fiskefångster med en bräda som
kunde med ett snöre dirigeras av en person
som gick på åkanten och ledde den med ett

snöre och kunde då få brädan att flyta tvärs
över ån, med från brädan nedhängande snör-
krokar på vilka satts flugor som bete. Utter-
brädan antingen lång eller kort, var försedd
med en blyhöl under till, och midt över uppi
var en stark järntråd, i vilken ett långt snö-
re som reddes till som en långrev eller åker,
med många på nedhängande snöre satta
krokar. Detta snöre, långsnöret eller långlin-
an hängde så ned i vattnet och förflyttades
genom utterbrädans drivkraft, som uppkom
genom kölens motstånd emot strömmen.
En främling, berättas det, kom en dag till Strö-
msnäs och var nyfiken på hur det gick till,
att fiska med utterbräda, och blev också
grundligt och välvilligt undervisad i konsten, och
fick därjämte adress på flera personer som

brukade samma sport. Han fick och veta
att dessa utterbrädfiskare brukade få en slags
fisk som var ovanlig i Lagan, den lilla Asp.
Främlingen som var ingen annan än fiskeri-
intendenten, gick till landsfiskalen och anmäl-
de personerna till åtal, som resulterade i att
Lunns Herads-rätt dömd samtliga till böter
och redskapen förbrutna, samt förbud att fiska
med utterbräda. Asp hade planterats ut i
Lagan på statens bekostnad i 100 tusental och
fick inte fångas före än efter viss tid.
För 30 år sen bodde här en gammal fiskare, som
hette Ivar Johan Eriksson och gjorde aldrig annat
än fiskade, huvudsakligast i Lagan. Han kunde
inte föda sig, för han hade fattighjälp. Han fick
Braxar, de största jag sett, de vägde 5 a 6 kilo
per styck, och quibben försäkrade att man fick

aldrig sådana beröar utan i Lagan. Sedan
omkring 1906, bodde en fiskare i Ryds by,
Nils Karlsson (död). Han var hemmansägare,
men tyf fiskade i alla vatten här omkring,
men allra minst i Lagan, ett ytterligare
bevis på, att det var det minst lönande.

Huggkrok eller undertagare begagnas då man
vill taga upp fisken ur vattnet, antingen un-
der isen, då en större fisk fastnat på ständ-
kroken och man anser denna ej hålla att
draga upp fisken med, eller man vill taga
en stor fisk ur en hämma, innan han hinna
bita sig ut. Denna krok är $1\frac{1}{2}$ alm, men skaftet
utgör hälften av längden $\frac{1}{4}$ tum (5 a 6 millimeter) tjock
jernetjälk, med en stor mycket vass krok ytterst.
Sedan man försigtigt halat in den av fisken
uthalade kroklinan, tager man smygande

hugg kroken in under fisken och med ett raskt
ryck kugger kroken i buken eller gälen och drar
den intet ont anande fisken upp på isen, el-
ler på land. Isfisket i Lagan, var ganska
opålitligt. Rätt som isen bar, så rann vatt-
net undan och då sprack isen i mitten och
höll fast i sidorna av ån, så att isen ställde
sig på kant, på sned vid var sida. Då rann åter
vattnet i den mitlsvackan och frös aldrig
så hårdt i strömfåran som vid sidorna. Hade
man då gjort hål och satt ner krokarna med bete
en dag, så kunde isen förderwa det, genom för-
ändring på natten. Men i de s. k. Hårne gick
det bättre, ty der hade vattnet ej sådan förändring
av hundens ändring. Filublening har jag
aldrig hört, kunna lyckas i Lagan, utan endast
i smågölar, der det blir kvar för fisken, så den

stiger lätt upp under isen. Vid isfiske görs
hål på isen med "isbillen", som är en stav, med
ett bredt vasst ståljärn, med klyvning eller hylsa
fäst på staven. Dessa hål kunna ju också göras
med yxa, men isbillen är fördelaktigare
att känna sig för då man går på isen. Hålen
kan göras omkr. 20 Centim. i diameter. Tvärs över
hålet lägges en trä-spole, med på midten fast
satt kroklinan som är några meter lång
och i ändan försedd med kroken, på vilken
en liten levande mörtfisk fästes med att tränga
kroken i buken på den stackaren (ett stort
djurplågeri). Linan är omvrad på en liten trä-
klyka och stoppad ner under isen, men den
lille mörten förmår inte draga så hårt, att
linan ryttar sig av träklykan, men kommer
en större fisk och slukar betesfisken och med

samma kroken, så drarden och hasplar
linan av klykan och löper så långt som den
räcker. När så man ser att linan är avvystad
är man säker om att någon fisk nappat, men
står den lille levande fisken der, så är det intet,
och är den stackarn död, så ersättes han med
en annan, från en av isfiskaren med hard
spann med levande mörtar eller abborrar. När
nu linan är utlupen måste man försigtigt
hala fram emot hålet, den större fisk som
nappat, så inte han blir rädd och sliter ut
kroken, och taga sakta nerunder med luggfä-
ken, som ryss nämnts och kasta den fångade upp
på isen. Som bevis på gäddans glupskhet, har
jag sett tre stycken utanpå varandra, fast-
nade på samma krok. Den första hade slu-
kat betes-mörten och blev längen, den andra

något större slukade åter den fångna, och till sist hade en ännu större gädda, slukat de förra, med sådan hast och kraft, att den halva satt med huvudet ut om halsen eller munnen på den sista stora gäddan.

De fleste bönder som bodde, eller hade sina ägor utmed Lagan, fiskade ju något, vid tillfälle, men någon betydelse för folknäringen skulle det aldrig varit, utan endast för ett nykommet ombyte och kallades en icke vanlig maträtt för "Farvett" (=nyfikenhet). De som inte hade jord, ansågos ej heller ha fiskerätt. De som hade hus-äbbar, som ej var hemmen-tal äsatt, hade ej heller fiskerätt i skifteslagets allmänningar. Men de gamle ansågos ju att det var en aldrig tydlig rätt för alla jordägare till enskränkt fiskerätt, samt alla lagar der

4716

22

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

om oriktiga. Nedsaltande av fisk som fångats i Småland, förekom aldrig annat än i mindre skala, ty skulle ett större fiskafänge ha lyckats för någon, så hörde han omkring till andra människor och sålde fångsten fortast möjligt, men man lättsaltade små partier för några dagars behov. För vinterförvaring, torkning, rökning, eller förmalning till fiskmjöl, vet ingen berätta. Fisken rensades genom bukens uppläckande, uttagande av tarmar och inärror, men kotten och mjölsken kvarlämnas. Huvudet med gälarne kasseras, men några koka också fiskhuvuden av stora fiskar. De flesta fiskslag måste först hela kroppen skrapas med en stadig knif för att avlägsna fjällen och slem, innan man slaktar fisken. Många människor vilja aldrig

berfatta sig med att äta eller köpa fisk, bara för de många fiskburen. Fisk-rätter voro vanligen soppa av kokt fisk, med spadet tillröjt med mjölk, lök och mjöl, eller kokt fisk med sås med mjölk, smör och peppar och mjöl. Skalade potatis koktes i samma spad som, och på samma gång som fisken. Stekt fisk i smör eller flott, användes även lika ofta, i synnerhet om det var små fisk. Sås av smör med peppar, eller gräddsås, mjölksås. Några andra sätt att använda fisk, visste de gamle icke av. Älskinn var rentav en nödvändighets-vara, ty i den gängna tiden skulle den mästa säden tröskas med flejel (slaga) och flejeln skulle sammanhållas med starka älskinn. Älskinnen torkades, bundtades ihop och såldes på marknader och i bodar. Älskinn

användes på många sätt, såsom till de oum-
bärlige horn-öglorna på oxarnes ok, skakel-
remmar, plöjelremmar, fisk-revor o. s. v.

Fisk-skinne att klara kaffe med, skall ha be-
traktats av de gamla för 70 år sen, men då endast
skinnet av köpt lut-fisk. Om det var regn-
muskit eller mulet, så ansågs det bra att fiska
med netkrok, men mötte man en clark hä-
ring då man gick till ån, kunde man lika-
gerna bli hemma, ty det bleve minimum med
fisket då. I nedre delen av Lagan, sedan Boln-
ån förenats med denna ovanför Hjulsås, tycks
fisket varit mera lönande, men dock har der nog
aldrig varit några yrkesfiskare som haft sin
huvudsakligaaste föda eller utkomst av fisket i
Lagan. Dessa omständigheter tycks inte myg-
ket förändrats på ett hundra år, men är nog sämre än

det förut i tiden varit. En man som huvudsakligen levde på fiskeri och bodde i Lagans omedelbara närhet, var en som hette Johan Gummesson, för 60 år sedan. Han kallades vanligen för Gummanne Johan, och var gift med min hustrus moster. Han var visserligen också smed, men var i smedycket mest händ för sin skicklighet att smida finger-ringar av de danske skillingarne, som i den tiden bestod mest av messing. I sin ungdom hade han också lärt skomakeri, men som sagt, fiske var nog hans huvudsakligaste sysselsättning och föd-krok. En gammal man berättade att han ofta varit med Gummanne Johan och hustrut i Lagan och att Johan dervid kunnat hugga stora gäddor som vägde ända till 18 skålpund, (3 skils). Även bror kunde han hugga, men

aldrig lax, det slags fisk påstod han sig aldrig
sett i Lagan mer än en gång, då en sådan hop-
pat över ett dämme vid Summerborg.

Om Gummans Johans Pingsfiske i Lagan.
Då va för många år sin, en liten sko-
magare sum lütte Gummans Joan, sum
bodde i Hamneda ve landsväjen sum går
inod Djungley o der väjen går tätt förbi.
än Liden på västen va han, men en spela-
vinker sum syp opp allt va han konne
baka i hop. Narras och driva me folk de
hade han ro å. Ja mins sum liden pajk, hur
han en gang narrade en husare från Ågus-
naryd, att han skulle få femti riksdaler
om han ville gå den långa väjen till
homen och tömma hanses brunn för den
behövde ränsas, för det kunde han se inte

själv. När mannen kom till Joan o de skulle
lämna brunnen i och för densning, vågade in-
te Joan strax säga var brunnen var, ty man-
nen var en stor starker karr. Men så gick
han fott på me, för ja sto höjt hos Joan o var
manga ganger o köpte brännvin hos Helöts
Piata ten. Hvar ha du din brunn, frågade
den främmade. Jo, de e inte så bräddt mä brun-
nen, så vi gå väl in, svara Joan. Men ja
gick penga o en stopa-donk o i fyrsprång till
Helöts Piata ätter ett stop brännvin, men ja
skulle följa åkanten so inte ja kom på län-
sväjen förbi länsmansgården. Under tiden so
undrade den främmade om han kunne få se
brunnen, men Joan svarade att de inte vore
så bräddt. Men när ja kom igen o båa göbbar-
ne fått måra sypa, så sa Joan, ja nu ska vi

gå ud o si på brunnen, um du tror de te o
lønman för de priset. När de kum ud, så
visa Joan än, de va hanses brunn. När den
främnade försto driften va de inte långt ifrån
add Joan gåd smörj, men sum främlingen vit-
ste att det fanns så onied brännervin på donken
så segrade han se. De pimplaise stopet, men
den främnade måste bli kvar på plassen tess
dan ätter. Så ble de dan innan Tings attan,
ja va en here väl gella på tinna år, så kom
Joan o frådde um ja velle följa män o hustru
i än um kvällen. Ja tötte de va rolet o löva kön-
na ve hal tie tin, sum ja osse gjore. Joan sadt
i båden o vänta på me, o hade alla grejer te rätt
es, mä stickorna o hustran fin väset på spessar-
na, samt brännvinsdonken (lön). Joan vesste var
de va bra grunn, o dit rotte han. Så lämna

han årona te me, o tänkte ell på ett par
stickor, tog ljustran i handen. Det dröjde inte
länge förr än han högg en stor gädda, o tur
hade vi den kvällen. Han spädde på bålet
med nya stickor, allt ätte hann sum de brann,
o sto på vakt mä ljustran, men ja hållt båden
ifrån lann. På en timmes ti hade han huggat
tre stora gäddor o en mindre sum ja fick.
Joan stack en vidja genom gälarna på ged-
dorna, dro opp båden i en grop, tog stopadon
ken och som de va märmet, så följde han
mä förlei mitt hem o hängde sin fiskabunta
på en trägren. Ty sa han Britta ha sagt, ad
va ja gör så ska ja skaffa mad te Tings för der
fins inte en bröleit i huset. Ja ska nu gå o köpa
brö hos Heldts Biata, o en får te hytisen o litt
snus, så ja kommer i natt o hämtar fiskabunt

-en, du kan la na hänga tess ja kumner.
Om mannen Tings da, ja kum öpp hängde
fiskaleuntan der i solskenet, men ja tänkte
han kumner nog strax, men den hela dan
gick. Om den dan kum han inte heller, om
den tredje dan kum Joan, o då va feshen så
sur add den duds ej, ty i värmen hade den
begynt röttna so add den kunne ej te-lagas
te föa. Då gräd Gunnar Joan för han vis-
ste add han skulle skymnat si hem Tings attan-
one brö te hustru o barn. Sen visste han osse
add hustrun kanske tage till karbasen, lik-
som en gång en luffare kom dit, då kom pisk-
ade opp homen o kasta homen ut på landsvägen
Tingarne hade han synet opp. Lätt snus
hade han köpt, men brö kunne han inte gå
på krita. Åg va han på Biata för hon to tolf

skilling mer på stöpet än i Ljungby. Der kostade bara 36 skilling, men hon skulle ha en riksdaler. Fischen var förder vad och måste kastas bort, va skulle han ta se te. När min far kom ut o hörde hanses jämmar, gick han en gädder en stor brökhaga o sa "se här ha du denna brökhagan, gick nu hem te käringen o glöttena o sedd inte o lipa längre. Han to brökhagan, o sin tomme donk o gick hem. Om han slapp stryk fick ja allri vedda, men han var ens te o sypa så han o en skollärare som hette Landergren sänkte si ve fiske i Lagom 1883, då de druckit möt brännrevin, så de va allt dä sum väll de add de hum om att.